

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 15

Den 1. Mai 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Johanes den Døber og Apostelen Johannes.

(Fra „Millennial Star.“)

Denne Artikel er ikke bestemt for dem, som ere vel bevandrede i den hellige Historie, men er skreven til Gavn for de Mange, der ere næsten ligesaa ubekjendte med Alt, hvad der angaaer Bibelen, som de lærde Ethnologer ere med Hensyn til Menneskets sande Herkomst, eller de grundige Philosopher ere angaaende Livskraftens skjulte Hemmeligheder.

Folk, som tilsyneladende vide god Vefsted om mange Ting, forvegle ofte to fremragende Mænd iblandt Guds Tjenere og Propheter, nemlig Johannes den Døber og Apostelen Johannes, og det er ikke sjelden, at disse to Individuer blive anseede som een og samme Person. Imidlertid vare de to forskjellige Personer, som hver havde sit særegne Præstedomme og sin særegne Mission at udføre.

Johannes den Døber var en Søn af Zacharias og Elisabeth og nedsteg i lige Linie baade paa Fædrenes og Modrenesiden fra Aaron og havde selvsølgelig efter Fødslen Ret til det Aaronste Præste-

domme. Han var et Forjættelsens Barn, da han blev givet sine gamle Forældre som Svar paa deres Bønner. Han blev sendt som en Forløber for at berede Veien for Messias Komme; han var fra sin Moders Liv af fyldt med den Hellig-Aand, blev døbt i sin Barndom og ordineret til sin Mission under en Engels Hænder. Han gik frem iblandt Tøderne i Elia (Gjenopretterens) Aand og Kraft for atter at bringe dem tilbage til deres Forfædres hellige Anordninger, saa at de kunde blive beredte til at modtage Fylden af de Betsignelser, som en Mægtigere end han snart skulde fremtræde for at meddele dem.

Han havde stor Magt og Driftighed til at prædike det forberende Evangelium angaaende Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, idet han strengt revsede al Ondskab og Ugudelighed iblandt alle Samfundsklasser og opmuntrede dem til at beslitte sig paa Retfærdighed. I Kraft af det Aaronste Præstedomme, hvortil han holdt Nøglerne, udførte han Daabens Dr-

binancer for et stort Antal Bodfærdige, idet han lærte dem, at de skulde stue fremad efter Messias, af hvem de skulde faae flere hellige Anordninger og modtage den Hellig-Lands Gave. Han havde ogsaa den store Ære at udføre denne hellige og vigtige Ordinance for Guds egen Søn, samt af at see den Hellig-Land aabnbare sig og at høre Guds egen Røst, som forkyndte, at Jesus af Nazareth var hans „elskelige Søn.“

Han fortsatte sin Mission og arbejdede med utrættelig Iver og et særdeles Held, indtil Tatrarchen Herodes lod ham fæste i Fængsel, hvor han efter dennes Befaling blev henrettet efter en daarlige og ugudelig Qvindes Begjæring, fordi han havde vovet at irettesætte denne Tyrste for hans Ugudelighed. Jesus Kristus var Vidnesbyrd om Johannes og erklærede, at der aldrig nogensinde var bleven født nogen større Prophet. Ligesom andre Propheter, der havde været for ham, fortsatte han sit hellige Kald efter Legemets Død, og i sin Mission som Elias eller Gjenopretteren kom han som en tjenende Engel til Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til det Aaronske Præstedømme, hvilket længe havde været ødt iblandt Menneffene.

Johannes var et klart og sinnende Lys fra Herren. Han var afholdende og streng mod sig selv, en frygtesløs Sandhedens Forsvarer og en mægtig Prophet; han var trofast indtil Døden, og vil forstedse komme til at bære Livets usorvisnelige Krone; han vil blive talt blandt Martyrerne og vil komme til at udføre de Forretninger, som tilhøre det evige Præstedømme, iblandt de udbødelige Væsener, hvilke Faderen har valgt til at blive Regenter igjennem al Ewigbed. Og de, som nu ere kaldte til at forvalte i det mindre Præstedømme, ville gjøre vel i at tage hans Liv og Levnet til Exempel,

og naar de see, hvor stor Magt han havde, og hvormange Velsignelser han nød i dette Præstedømme, skulde de stræbe at efterligne hans Dyder og søge at blive begunstigede paa samme Maade som han, vidende, at „hos Gud er der ingen Personansæelse.“

Apostelen Johannes var en Søn af Zebedæus og blev tilligemed sin Broder Jakob opdragen i sin Faders Haandtering, nemlig som Fisser. Kristus kaldte ham til Tjenesten tilligemed hans Broder Jakob og deres Staldbrodre Petrus og Andreas, som alle forlode deres Baade og Alt, hvad de ellers havde, for at følge Jesus. Johannes var en af de Tolv, som Jesus valgte og ordinerede til Apostelskabet, ligesom han ogsaa var en af de første Missionairer, hvem Jesus udsendte uden Pung og Tasse for at prædike Evangeliet. Han var Vidne til de vigtigste Begivenheder, der sandt Sted under Christi Mission, da han tilligemed Petrus og Jakob var med Frelseren ved mange Leiligheder, naar Guds Storhed og Kraft lagdes for Dagen, medens det ikke blev forundt nogen af de andre Disciple at være tilstede. Han var med Jesus paa Bjerget, da Moses og Elias kom, og han saae Herrens Forandling. Han var en kraftfuld Retfærdigheds Prædiker, og derfor kaldte ogsaa Jesus ham og Jakob Boanerges, det er Torden-sønner. Kristus elskede ham høit, hvorfor ogsaa hans Brødre kaldte ham „den elskede Discipel.“ Han er den eneste af Apostlerne, der omtales at have været tilstede ved Korsfæstelsen, og den døende Frelser overlod til ham at drage Omsorg for hans Moder. Han blev valgt til i Forening med Petrus og Jakob at holde Rigets Røgler, og tilligemed dem havde han flere Sammenkomster med Frelseren efter hans Opstandelse. I Kraft af sit Apostelskab forvaltede han det Melchizedekse

Præstedømmes Ordinaner, og Mange modtog den Hellig-Aands Gave formedelt Haandspaalæggelse af ham. Tillige bleve mange Mirakler formedelt Guds Kraft udførte ved ham. Han er Forfatter af de tre Breve, som bære hans Navn, og af Johannes's Aabenbaring. Han led Meget for Sandhedens Skyld. Der berettes om ham, at han blev kastet i en Kjedel med sydende Olie, hvorfra han kom uskadt ud, og at vilde Tyr, som bleve slupne løse paa ham, gif frygtagtige bort. Det er bekiendt, at han opnaaede en høi Alder og overlevede alle de andre Apostler samt blev tilsidst forviist til Den Patmos, fordi han prædikede Jesu af Nazareth's Lære. Det var der, han fra Himmelen modtog den herlige Aabenbaring, som han ifølge Herrens Befaling nedskrev, og hvilken nu findes i Slutningen af det nye Testamente. Dette er det Sidste, som man med Vestemthed veed om ham efter den mennekelige Historie, men ifølge den Forjættelse, der gaves ham ved Engelen, medens han saae det mærkværdige Syn, skulde han „atter prophetere imod Folk, og Hedninger, og Tungemaal og mange Konger.“ (Aab. 10, 11.)

Det var en almindelig Mening iblandt Christi Disciple, at han ifølge Jesu Ord til Petrus ikke skulde døe: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved?“ (Joh. 21, 22.) Og ved en anden Leilighed erklærede Jesus: „Der ere Mogle, som her staae, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de see Menneskens Son komme i sit Rige.“ (Matth. 16, 28.) Men imidlertid vilde dog „den Discipels“ Skjæbne, „som Jesus elskede,“ have været indhyllet i et fuldkomment Mørke og overladt til uinspirerede Mænds Gissninger, dersom ikke Herren i sin Medlidenhed havde gjort Sagen klar ved følgende Aabenbaring til

Joseph Smith i April 1829, som Svar paa hans Bøn angaaende dette Punkt. Dette er en Oversættelse fra en paa Pergament af Johannes selv skreven og opbevaret Beretning:

„Og Herren sagde til mig: Johannes, min Elskede, hvad begjærer Du? Thi om Du begjærer, hvad Du vil, skal det gives Dig. Og jeg sagde til ham: Herre, giv mig Magt over Døden, at jeg maa leve og bringe Sjæle til Dig. Og Herren sagde til mig: Sandelig, sandelig siger jeg Dig: Fordi Du begjærer dette, skal Du blive, indtil jeg kommer i min Herlighed, og skal prophetere for Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk.“

Og af denne Grund sagde Herren til Petrus: Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved? Thi han begjærede af mig, at han maatte bringe Sjæle til mig, men Du begjærede, at Du maatte komme til mig i mit Rige. Jeg siger Dig, Petrus, det var et godt Ønske, men min Elskede har begjæret, at han maatte gjøre Mere eller endnu større Gjerning iblandt Menneskene, end hvad han for har gjort. Ja, han har paataget sig et større Arbejde, derfor vil jeg gjøre ham som Ibslue og som en tjenende Engel. Han skal tjene dem, der boe paa Jorden, som skulle arve Salighed, og jeg vil lade Dig tjene ham og din Broder Jakob, og Eder Tre vil jeg give denne Magt og dette Embedes Nøgler, indtil jeg kommer.“

„Sandelig, siger jeg Eder, I skulle begge saae efter Eders Begjæring, thi I glæde Eder begge over det, som I have begjæret.“

Apostelen Johannes har i vore Dage i Forening med Petrus og Jakob aabenbaret sig for Joseph Smith, som de ordinerede til det hellige Apostelskab og til at have Nøglerne til Lidernes Fyldeste store Huusholdning. Han vil blive en virk-

som Deeltager i Opbyggelsen af det Sidste-Dages Rige og vil arbejde her paa Jorden for at fremme det store Forberedelsesværk, som skal udføres, inden Verdens Frelser og Jordens retmæssige Konge kommer. Han vil gennem al Ubighed have Myndighed som Konge og Præst for Gud og skal sidde paa sin Throne som Regent og Dommer iblandt Israels Stammer.

Det vil nu let kunne sees, at Johannes den Døber og Apostelen Johannes vare to forskellige Personer og temmelig ulige med Hensyn til deres Virken. Hiin var en Søn af Zacharias og hørte til den præstelige Linie; denne var en Søn af Zebedæus og var bleven opdragen som Fisterdreng. Den One havde kun det Aaronste, den Anden havde det Melchizedekke Præstedomme. Saavidt vides, har Forstnævnte ikke efterladt sig noget Skrift, hvorimod Sidstnævnte har skrevet flere vigtige Værker. Johannes den Døber døde inden Frelseren blev korsfæstet, hvorimod Apostelen Johannes aldrig skulde døe, men skulde vedblive at leve som et Vidne om Kristus, indtil han sees ham,

som han engang betragtede som den af Menneskene Forhaanede og Forkastede, atter komme til Jorden i sit kongelige Præstedommes Kraft og Herlighed for at føre Sceptret over sin retmæssige Arv og for at bære den Krone, som uomtvistelig tilhører ham. Da skulle baade Johannes den Døber og Apostelen Johannes gaae ind til deres Hvile og besiddede Herredomme, og saafremt vi ligesom de forblive trofaste indtil Enden, skulle ogsaa vi da i Forening med alle de Edle, som have levet paa Jorden i de forskellige Uddelinger, gaae ind til en stedsbarende Herlighed i den evige Verden.

En nyere Aabenbaring underretter os om, at Apostelen Johannes vil have en vigtig Rolle at udføre i de ti Stammers Tilbagevenden fra Polareguene. Den store Mission blev ham givet, dengang han modtog de underfulde Aabenbaringer paa Den Patmos. Han siges at være Elias, som skal komme og stikke alle Ting tilrette. Hans Komme med Israels Hærskarer fra de nordlige Lande vil blive hilset med Jubel af alle de Retfærdige.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 217.)

I den længstbortliggende Corridor var Muren paa nogle Steder nedfalden, medens der paa enkelte af de tilbagestaaende Dele fandtes Spor af Gibs og Malning. Paa et enkelt Sted talte vi saaledes sex Figurer, der endnu havde Mærker af Farver tilbage. Paa et andet Sted synes der at være skrevet en Række Skriftegn med sort Blæk. Vi bestræbte

os for at sætte os i Besiddelse af samme ved at søge at borttage den tynde Gibsstorpe, men forgjæves, thi den gik i Stykker, og vi maatte opgive vort Forsæt.

Fra denne Corridor var der Udgang til en anden Gaardsplads, firfjndstyve Fod lang, men kun tredive Fod bred. Corridorens Gulv ligger ti Fod over Gaardspladsen, og paa Muren nedenunder

vare firkantede Stene med Hieroglypher paa, ligesom der paa Væggene mellem Vinduerne vare Gibsbilleder, hvilke dog vare i en forfalden Tilstand.

Paa den modsatte Side af Gaardspladsen vare to Rækker Corridorer, hvilke dannede Enden af Bygningen paa denne Kant. Den første af dem er afdeelt i tre Værelser og forsynet med Døre, der fore ud til den vestlige Corridor. Alle Soilerne staae endnu, med Undtagelse af en i det nordvestlige Hjørne, og enhver af dem er bedækket med Stukkaturarbeide og Hieroglypher. Det Øvrige er prydet med Gibsbilleder i halvophoiet Arbeide, og da disse ere de mindst bestabigede, gjengive vi Tegningen af dem paa følgende Side.

Det første af disse Billeder var omgivet af en Randsforziring, der er meget bred nedentil, men en Deel af den er edelagt. Indenfor samme ere der to Figurer med skarpt tegnede Ansigtstræk, saaledes som de ere fremstillede paa foranstaaende Tegning. Paa Hovederne have de Fjederbuste og andre Prydelsler, ligesom de ogsaa ere udstyrede med Halskjæder, Bælter og Sandaler. Enhver af dem har et Slags Scepter i Haanden, af hvilket en Deel er edelagt, og ligeover for deres Hænder ere Hieroglypher, hvilke sandsynligviis fremstille disse ubegribelige Personligheders Historie. De andre Billeder ere mere bestabigede, og der er aldrig blevet gjort noget Forsøg paa at istandsætte dem igjen. En af disse Figurer er anbragt i en siddende Stilling, ligesom for at modtage en eller anden Gæstbeviisning, medens en anden af dem er nedknælet ligesom for at modtage et Slag.

For saavidt er Paladsets Indretning simpel og let at finde Rede i, men tilvenstre støder man paa flere forskjellige, enestaaende Bygninger, saaledes som det kan sees paa Tegningen; imidlertid anseer

jeg det for unødvendigt at fremsætte nogen nærmere Beskrivelse over dem. Den meest fremragende af dem er et Taarn paa Sydsiden af det andet Gaardsrum. Dette Taarn udmærker sig ved sin Hoide og sine Proportioner, men ved nærmere at undersøge dets enkelte Dele findes det at være uden Interesse. Den nederste Deel er tredive Fod i Firkant og udgjør tre Stager. Da vi over en Gruushob vare komne ind, sandt vi inde i det et andet særskilt Taarn og en Steentrappe, der var saa smal, at et Menneske af stor Legemsbygning ikke kunde komme frem paa den. Trappen endte med et Steenloft, der standsede al videre Opstigen, medens det øverste Trin ikke var mere end sex a otte Tommer fra samme. I hvilken Hensigt man havde ladet opreise en saadan Trappe, hvorpaa man blot kunde komme til Loftet, kunne vi ikke begribe.

Hele Taarnet bestod af en solid Steenbygning, men dets Indretning og Bestemmelse var ligesaa ubegribelig som de hemmelighedsfulde Indskrifter.

Østen for Taarnet er der en anden Bygning med to Corridorer, af hvilke den ene er rigt forziret med malet Stukkaturarbeide, og i Midten er der en Tablette med forkoret Indskrift, der svarer til Indgraveringerne ligeoverfor. Denne Tablette er fire Fod lang og tre Fod bred samt bestaaer af haarde Stene, der ere anbragte i selve Muren, og Billederne ere udførte i halvophoiet Arbeide. Paa Kanterne rundt omkring samme er der Levninger af en med Stukkaturarbeide rigt forsynet Randsforziring. Den fornemste Menneskestikkelse er anbragt i en siddende Stilling med forslagte Been paa en Lovbænk, der er prydet med to Leopardhoveder. Stillingen er let, Physiognomiet er ligesom paa de andre Billeder, og Ansigtstrækkene tyde paa Ro og Godmodighed. Denne Figur er prydet med et Perle-

halsbaand, hvori der hænger en liden Medaillon, hvorpaa der er anbragt et Ansigt; maaskee skal det være et Billede paa Solen. Ligesom de øvrige Menneffskikkelser, vi havde seet der i Landet, havde ogsaa denne Drenge, Armsbaand om Haandledene og et Bælte om Livet. Hovedprydelsen adskiller sig fra de øvrige af dette Slags i Palenque derved, at den mangler Fjederbuste. Lætvædet Hovedet ere tre Hieroglypher.

Det næste Billede, der synes at skulle forestille en Kvinde, sidder med korslagte Been paa Jorden og synes at være i Begreb med at skulle offere Noget. Over denne siddende Skikkelse ere der fire Hieroglypher. Dette er det eneste Sted uden omkring Paladset, hvor der findes Billedhuggerarbejde, med Undtagelse af i Gaardspladsen. Under dette Billede har der forhen staaet et Bord, af hvilket man endnu seer Mærke i Muren. Paa Tegningen er der givet et svagt Omrids deraf efter Formen af andre Borde, som endnu ere tilbage paa andre Steder.

Ved Enden af denne Corridor er der en Åbning i Gulvet, som ved en Trappe fører til en jevn Flade. Derfra kommer man gjennem en Dør med Billedhuggerarbejde over — ved Hjælp af endnu en Række Trapper i en snæver Gang, som ender i andre Corridorer, der gaae tværs over de andre. Disse Rum kaldes underjordiste Værelser, men der ere Åbninger til Vinduer, og de ere i Virkeligheden blot een Stage under Corridorerne. Paa de fleste Steder ere de imidlertid saa mørke, at det er nødvendigt at have Lys med sig, naar man besøger dem. Der ere ingen Billeder eller noget Stukkaturarbejde, og det eneste, som vor Vejviser pegede ud for os, eller som tilbrog sig vor Opmærk-

somhed, vare nogle Steenborde, af hvilke eet stod tværs over Corridoren og spærrede Gjennemgangen. Det er henved otte Fod langt, fire Fod bredt og tre Fod høit. En af disse nedre Corridorer havde en Doraabning paa Bagsiden af Terrassen, og vi gik i Umindelighed igjennem den med et Lys i Haanden for at komme til de andre Bygninger. Paa to andre Steder var der en Række Trapper, som førte til høiere liggende Corridorer. Disse Rum have sandsynligviis tjent til Soveværelser.

I det første Værelse vare Væggene rigeligere dekorerede med Gibsbilleder end paa noget andet Sted i Paladset, men uheldigviis vare de for en stor Deel ødelagte. Paa begge Sider af Indgangen var der en Gibsfigur. I Nærheden af samme er et Rum, hvori der er et „lidet Alter.“ Det var ligesom de andre Værelser, der i Korthed ville blive omtalte under Beskrivelsen af de andre Bygninger, rigeligt udsmykket med Billedhuggerarbejde, og efter Bagsidens Udseende at domme antog vi, at der engang har været Steenhylde i Muren. I vor totale Uvidenhed angaaende det Folks Skikke, som engang havde beboet denne Bygning, var det os umuligt at danne os noget Begreb om, til hvad Brug de forskjellige Værelser var bestemt, men dersom vi med Rette kunde kalde den et Palads, hvilket Navn Indianerne benævnte den med, synes det rimeligt, at den Deel, der omgiver Gaardspladsen, har været bestemt til offentlig Brug, og at det Ørige har indeholdt den kongelige Families Beboelseskæleligheder. Værelset med det lille Alter antog vi at have været det Samme, som man nu i vore Dage kalder et kongeligt Kapel.

(Fortsattes.)

Correspondance.

Amerika.

St. Louis, den 6te Februar 1867.

Vedste Pratt.

Kjære Broder. I den Tanke, at nogle Ord herfra denne Deel af Landet ville interessere Dem, vil jeg si Korthed fortælle Dem lidt angaaende mine Reiser.

Paa min Reise fra Liverpool ankom jeg til New York den 6te October, hvilket var betids nok til, at jeg kunde deltagte i Conferencen der, hvilken samledes den 7de. Henved 200 Hellige og mange Fremmede vare tilstede. Vedste G. W. Tullidge tilbød sig at reise med mig gennem Staterne for at prædike Evangeliet, eller hvorformhelst Præsident Miles ønskede at sende os hen. Vi bestilledes til først at besøge Philadelphia for om muligt atter at opvække Liv iblandt Folket i denne Stad. Ifølge denne vor Bestikkelse holdt vi en Række Foredrag i Philadelphia, omorganiserede den derværende Green og bestikkede Vedste James Mai til Forstander for samme. Vi forbleve der i fjorten Dage og havde i den Tid oversfyldte Forsamlinger, ligesom der fremdeles var Udfigt til gode og livlige Forsamlinger, efterat vi forlode Staden. Jeg tog Afsted med Broder Tullidge i Philadelphia for at begive mig vestover for at besøge mine Paarørende i Staterne Michigan og Iowa, medens jeg ventede at træffe ham igjen om nogle Ugers Tid i St. Louis, hvilket var det Sted, hvor Broder Miles ønskede, vi hovedsagelig skulde arbejde Vinteren over, da han troede, at vi kunde gøre meget Godt i denne Stad og dens Omegn.

Fra Philadelphia tog jeg med Jernbanen til Buffalo, og reiste derfra med Dampskib til den nordlige Deel af Michigan, hvor vi lykkeligt naaede Land, uagtet vi havde haft et meget håardt Veir

paa Soerne, og paa samme Tid, som vi gjorde denne Reise, dreve flere Fartøier iland og forliste. Da jeg kom til min Søster og Familie, vare de glade over at see mig, men ikke villige til at ankomme mit Vidnesbyrd om Sandheden. Løgnagtige Nygter om Utah og en talrig Mængde Apostater havde formørket deres Sind. Jeg gjorde Alt, hvad der stod i min Magt, for at bringe dem ud af de Bildfarelser, som de vare komne i, men det hjalp kun lidt. Jeg afslagde derfor mit Vidnesbyrd for dem om det, jeg selv visste, var Sandhed. Efter nogle Dages Forløb tog jeg med Dampskib fra North Port til Chicago, og derfra med Jernbane til Denizen, der ligger 60 engelske Mile nordensfor Council Bluff i Iowa, i den Hensigt at besøge tre af mine Brødre. De havde af Breve erfaret, at jeg agtede at besøge dem, hvorfor de heller ikke bleve meget overraskede ved at see mig. Tillige vare de paa deres Maade berebte til at vende mig bort fra den lige Vej, jeg var paa, og til den samme apostatistiske Land, som de selv vare under Indflydelse af. Endssjøndt de med Glæde modtogte mig som deres Broder, viste de dog snart, at der ikke var noget Aandskæftak mellem os, da de vare besjælede af en Aand, som jeg nu hader, og hvilken jeg haader, jeg bestandig skal komme til at hade, nemlig den løgnagtige og apostatistiske Aand, der foretrækker Løgn for Sandhed, og som gjør Mennesket til en Forræder mod Guds Sag. Jeg hader denne Aand, ligesom selve Helvedes Porte. Ja, Broder Pratt, jeg erfarede, at denne Aand har et afgjørende Herredømme i det

vestlige Iowa. Jeg prædikede privat og offentlig, samt undertiden midt iblandt Dævle og Forrædere mod Guds Sag, hvilke ere de Værste iblandt Alle. Jeg afslagde mit Vidnesbyrd om de Hellige i Utah og deres Ledere. Nogle skare Tænder af Brede, og jeg er vis paa, at de vilde have slaaet mig ihjel, dersom de havde haft Magt dertil, men min Tid til at døe er endnu ikke kommen. Jeg har i hele mit Missionsliv aldrig seet Satans Magt over Menneskene vise sig i den Grad som der. Jeg var nødt til at kjæmpe Nat og Dag mod disse saldne Aander, saalænge jeg var der, men det blev imidlertid ikke ret længe. Jeg var i Sandhed glad ved at komme ud af dette Helvede, og besluttede at begive mig længere ind gennem Missourifloden for at komme bort fra dette Virvar, og vilde hellere tage sat paa at hugge Favnembrænde, hvilket jeg ogsaa virkelig maatte gjøre for at faae Penge til at komme til St. Louis for. Jeg vedblev dette Arbeide i en tre Ugers Tid, hvorfor jeg blev godt betalt, og saasnart som muligt begav jeg mig paa Veien til St. Louis, hvor jeg endnu er.

Jeg ønsker endnu med nogle saa Ord at omtale den Aand, der gjør sig gjældende i Iowa. Landet er hovedsagelig beboet af „Mormoner,“ som have været i Utah og ere blevne ti Gange mørkere end de vare, førend den Hellig-Aand oplyste deres Forstand. Formedelt Overtrædelse har Lyset forladt dem, og det forekommer mig, at de, som Mormons Bog siger, ere omgivne af Dæmoner og fulde af Aftens Ugudelighed og Bederskyggeligheder. Enhver Sidste-Dages Hellig skalde altid bede, at Herren vilde bevare ham for en apostatisk Aand.

Uagtet jeg har gjort mit Bedste for at plante Livets Sæd i mine Paarørendes Hjertes, have dog alle mine Bestræ-

belser hidindtil været forgjæves, men jeg overlader dem i Guds Haand.

Ved min Ankomst til St. Louis traf jeg Eldste Tullidge. Han havde været her i to Maanedes og ventet mig hver Uge. Hvis nogenfinde to „Mormonældster“ have været glade over at mødes, saa vare vi det. Da han havde hørt min Beretning om den Strid, jeg havde haft, og om hvorledes jeg maatte arbeide for at forskafe mig Reispengene til St. Louis, lastede han mig ikke. Han havde ogsaa stødt paa mange Vanskeligheder, og efterat vi havde fortalt hinanden, hvad der havde tilstødt os, da istedetfor at bebreide hinanden, knælede vi ned for at bede og takke Gud for, at han havde bevaret os til atter at mødes.

Vi toge strax fat paa vort Gjenoplbyllesarbeide i St. Louis, hvilket Eldste Tullidge allerede havde begyndt. I Kraft af min Bestikkelse fra Præsident Miles blev jeg først i et Raad voteret for af Brødrene som Præsident for denne vestlige Mission; derpaa valgte jeg Eldste Tullidge til min første Raadgiver og omreisende Eldste, og George Dunford til min anden Raadgiver. Derefter bekendtgjorde vi i „Republikaneren,“ at vi agtede at holde en Række Foredrag, og i de fire Uger fra den første Søndag af, da vi optraadte, og indtil nu have vore Forsamlinger været oversfyldte. Flere iblandt de Hellige have yttret Ønske om at fornøye deres Pagt. Jeg har tillige gjort en Tour til Illinois, tredive Mile herfra, hvor jeg holdt tre Forsamlinger. De Tilstedeværende bade mig indstændigen om at komme igjen, og Fire forlangte at blive døkte. Jeg agter snart at tage herfra igjen for at organisere en Green. Broder Dunford er villig til at understøtte os med sine Midler og til at bruge sin Indskyldelse til Værkets Fremme her paa disse Kanter. Jeg troer tilvisse, at der

vilde blive en stor Green i St. Louis, dersom der blot bestandig vare Vldste fra Zion til at arbeide iblandt Folket, og i Omegnen vilde der kunne oprettes flere Emaagrene. Jeg lever i det glade Haab,

at Veien vil aabnes for mig til Foraaret til at kunne vende hjem igjen.

Hils Alle paa Contoiret. Ligeledes sender Vldste Tullidge Dem sin hjerteligste Hilsen. Lev vel.

L. D. Rudd.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Om Emigration.

For at tilfredsstille mange af de Hellige, som maaskee ikke forstaae de forskjellige Planer, som maae lægges og udføres med Hensyn til Israels Indsamling, overeensstemmende med de forskjellige Omstændigheder saavel hjemme som ude iblandt Nationerne, ville vi give disse Bemærkninger. Præsident Young i sine Breve om Emigrationen siger: „Da vi ikke agte at sende nogen Vogne i 1867 til at møde vore Emigranter, og Jernbanen, dersom ingen Hindringen indtræffe, vil vorde udstrakt over den halve Vei over Sletterne og saaledes formindste Afstanden med Vognbefordring i 1868, saa er det bedre for de Hellige at have et Aar endnu til at gjøre sig særdig til deres Udvandring. Dette forhindrer dog ikke dem, som have Midler nok til at reise med deres egen Befordring over Sletterne, at udvandre iaar; men i det Tilfælde er det bedre, at de reise med Dampskibe over Havet.“ Videre bemærker Præsidentstabet i Liverpool, at de ikke onste Saadanne, der ere ubekjendte med det engelske Sprog at emigrere til Staterne for at standse der, indtil de kunne reise op til Utah. Underleedes forholder det sig med dem, som kunne tale det engelske Sprog, idet de ere bedre istand til at arbeide sig frem og finde Emploi i Staterne. Saadanne gjøre bedre i at reise, dersom de ved at blive i disse Lande udsætte sig for at fortære, hvad de have samlet til deres Udvandring.

Af alle disse Bemærkninger og Raad fremgaaer, at Enhver bør handle fornuftigen i Overeensstemmelse med den Stilling de ere i og hvad Midler de kunne raade over, enten det er ved egen eller Andres Hjælp. Det er godt at lytte til fornuftige Raad og handle derefter, thi med Hensyn til Indsamlingen af de Hellige er det sikkest at følge deres Raad, som Herren har befuldmægtiget til at raade, styre og lede i disse Anliggender, eftersom de have den fornødne Erfaring og kjende bedre de forhaandenværende Omstændigheder i Staterne, end de Hellige, som leve i Udspredelsen. Paa den anden Side er det fuldkommen overladt til Enhver at handle efter sin fri Villie i denne saavel som i enhver anden Henseende; men det er naturligt, at Enighed og Overeensstemmelse i Handling efter givne Forstrifter er bedre end en vild og planløs Fremgangsmaade, der bringer Forstyrrelse i Opbyggelsen af Guds Rige, og adspredde de Hellige istedetfor at samle dem til Et.

Naar en Mand handler efter sin egen Tilskyndelse, eller ikke giver sig Tid til at oppebie den belejlige Tid til at udføre, hvad han troer at gavne sig, og finder

sig stufet i sine Forhaabninger, eller Udfaldet ikke stemmer overeens med hans forudfattede Begreber, bør han ikke kaste Skylden over paa Herren, paa hans Tjenere eller paa den Religion, han har annammet, men selv bære Byrden af Ansvaret for sin Handlemaade. Er han derimod oprigtig i sin Fremfærd, holder fast ved sin Tro og tjener Herren under alle Forhold, vil tilsidst Alt worde vendt til det Bedste, og den vundne Erfaring vil være en god Læremester for Fremtiden at handle overeensstemmende med Guds Villie i alle Ting.

Vi raade de Hellige, som agte at udvandre iaar, at forsyne sig med et Exemplar af hvert af vore Skrifter, eftersom det vil være dem til Nytte og Opbyggelse, naar de komme hjem.

Notits.

De Eldeste gjøres opmærksomme paa, at vi fra Liverpool have erholdt et Forraad af „Compendium, eller Henviisning til de hellige Skrifter, bekræftende vore Lærdomme,“ ligeledes nogle Mormonsbøger og Psalmebøger paa Engelsk, hvilke kunne kjøbes eller requireres paa vort Contoir hersteds.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortstæt fra Side 223.)

Vi have tillige erholdt nogle Penge, hvilke vi ogsaa have overleveret til Broder E. Robinson. Som Agenter for Kirken have vi derfor udstedt Gjældsbeviser for samme til Shepherd og Stearns for en Sum af tre hundrede Dollars, af hvilket Beløb to hundrede ere forfaldne til 26de November og eet hundrede den 26de December førstkommende, hvilket udgjør den Sum, som Shepherd og Stearns skulle have for Stereotyppladerne.

Vi have faaet tilveiebragt den Sum, som Broder Brown gav for den Bogn, han lod Joseph Smith jun. faae, og det har tillige lykkedes os at faae en Hest med Seletoi til at sætte ved Siden af den forrige Hest for at gjøre det lettere

for den. Vi fik denne Hest ved Bidrag af Brødrene i Dayton og West Milton i Ohio.

Vi troe, at Broder E. Robinson har været sparsom, slittig og udholdende samt heldig i sine Forretninger. Han har erhvervet sig de Mænds Tillid her i Staden, med hvilke han har havt Noget at gjøre, og hans Fremfærd har været til Ære for Christi Sag og hans Sidste-Dages Kirke. Vi kunne endvidere sige Eder, Brødre, at saavel hans som vort Forhold har lagt Grundvolden til en Tilltro til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige her paa Stedet med Hensyn til Forretningsanliggender, som vil bevirke, at vi kunne faae alt det Papir og alle de

øvrige Materialier, der udræbes til at drive Trykningen i det Store, og det paa Betingelser, som ville sikke os et varigt Held.

Vi ville derfor gaae frem med fornyet Mod og Midskærhed, idet vi forlade os paa, at Herren vil berede Veien for os, og vi føle os tilskyndede til at bede om Eders Forbønner, at de Helliges Sind i Afsprebelsen maatte udvides, saa at de kunde blive istand til at fatte Storheden af det Værk, som vi saa meget ønske at fremme, hvilket sandsynligviis vilde anspore dem til med Glæde at yde deres Skjærv.

Br. John E. Page prædiker med Aand og Kraft her paa Stedet og med god Fremgang. Vi troe, at naar Broder Page forlader Staden Cincinnati, vilde dens Beboere lades uden Undskylding for ikke at have annammet Jesu Christi Evangelium, og hans Klæder vilde være rene for deres Blod paa Dommens Dag.

Modtager vor kjærlige Hilsen. Eders i den nye og evige Pagt forbundne,

Samuel Bent.

George W. Harris.

Cincinnati, den 23de September 1840.

Til Præsidentskabet og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige — samt til alle de Hellige, der ere forsamlede til Generalconference.

Eders ydmyge Tjener benytter med Glæde denne Leilighed, og tager Pennen for at skrive nogle Linier til Eders Opbyggelse. Jeg ønsker Eder til Lykke med Eders stadige Fremadskriden i Christi Sag, for saavidt jeg har erfaret. Vldste Hyde og jeg ere blevne behandlede med Agtelse, og vore Brødre og Søstre have viist den største Opmærksomhed mod os, medens Nogle, der høre til de fornemste Classer i Samfundet, have budet os hjertelig Vel-

komme til deres Boliger, hvor vi kunne nyde alle Livets Bequemmeligheder. Naar vi forlade dem, gribe de vore Hænder med Taarer i Dinene, og naar de byde os Farvel, trykke de os ofte en Gave i Haanden til Hjælp paa vor Mission, ligesom de have givet os det bestemte Løfte, at de omhyggeligen vilde undersøge den vigtige Sag, vi have forelagt dem. De have indstændigen bedet os om at sende dem en dygtig Vldste til at prædike for dem.

Sa, elstelige Brødre, Sandhedens Sag skrider fremad til Seier med en uforlignelig Hurtighed, og „Seier“ vil snart blive det almindelige Fryderaab iblandt alle de Trofaste i Christo, og takket, takket være Herren, er det Valgsprog, som jeg i min Uværdighed betjener mig af, at jeg har oplevet at see Aaret 1840 med alle dets kraftige Beviser angaaende Sandheden af Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog.

Jeg vil i dette Brev gjøre nogle Bemærkninger angaaende Broder G. Robinson. Jeg kan i Sandhed og med velberaad Hu sige, at han fuldkommen har gjort sig fortjent til de Helliges og alle gode Menneskers Agtelse og Tillid for sin Flid og Sparommelighed under sit Arbeide med Udgivelsen af Mormons Bog her paa Stedet. Den Retfærdighed og Ligefremhed, han har udviist mod de Mænd, med hvilke han havde Noget at gjøre, (nemlig dHr. Shepherd og Stearns og Andre) har for bestandigt erhvervet ham deres Agtelse og Tillid, efter hvad de selv have yttret for mig.

Kjære Brødre og Søstre! Eders ydmyge Tjenere Orson Hyde og jeg bede inderlig om Eders Forbønner, beseglede med et hjerteligt Amen.

Vldste Hyde er i Sandhed en ydmyg Herrens Tjener og en meget behagelig Medarbejder i Tjenesten. Vi ere Gt beaade i Følelse og Tro, og Satans Bol-

værter have for os. Vi ønske, at det maatte forundes os at udføre vor Mission, saa at vi med Fryd og Glæde kunne vende tilbage til vore Familier og Brødre.

Jeg antager, at Eldste Hyde er i Staden New York. Jeg venter efter at faae nogle Exemplarer af tredie Udgave af Mormons Bog. Det er vanskeligt at tilveiebringe Midler, men vi forlade os paa Herren. Jeg skal reise til Philadelphia saasnart som muligt.

Jeg har døbt tretten Personer i denne Stad; Mange troe, og Nogle ere tvivlraadige. I det Hele har jeg døbt fire og firfjendstyve Personer, siden jeg reiste hjemmefra.

Jeg har havt et Syn fra Herren, hvilket viste Verdens nuværende Tilstand med Hensyn til Jøderne, Jerusalem, Levningerne af Israels og Hedningeverdenen. Denne Nation er ligesom en tidlig Sommerfrugt, og alle Jordens Nationer ligne Viingaardens fuldmodne Druer, der ere færdige til at samles til Pressen.

Jeg stulde ønske, at Conferencen vilde sende en trofast og dygtig Eldste hid til dette Sted for at pleie Sæden eller Ordet, som er saaget her, og skal derfor lade E. Robinson forelægge denne Sag for Conferencen.

Eldsterne Bent og Harris ere her og arbeide af alle deres Kræfter for at udføre deres Pligter. Jeg anseer dem for særdeles stikede til deres Stillinger, forudsat, at de vilde holde sig ydmyge.

Kjære Brødre! Hils min Familie og beder for samme; hils ligeledes Søster Hyde og alle de Eldstes Hustruer, i Særdeleshed dem, hvis Mænd ere ude i Marken. Siger dem, at de maae bede for os. Jeg haaber, at Kirkens Autoriteter vilde see til, at de ere forsynede

med Føde og Klæder, at de kunde fryde sig ved Livet iblandt Eder.

Ederes i Pagtens Baand,
John G. Page,
Eldste.

Mandag den 28de. Uddrag af Dr. son Hydets Brev fra Burlington County, New Jersey.

Jeg forlod Eldste Page i Cincinnati, og tog opad Ohiofloden saa langt op som til Wellsburg i Virginia. Jeg standsede hos Fader James. Her prædikede jeg to Gange og døbte tre Personer. Jeg reiste videre, deels med Posten og deels med Dampstib til Pittsburgh, og derfra tog jeg igjennem Kanalen til Leechburg, hvor jeg standsede og prædikede for en liden Forsamling af Hellige, der vare blevne oprejste formedelst Fader Nickersons Birken, og hvilke alle vare glade og vel tilfredse.

Da jeg sklokken ni om Formiddagen forlod dette Sted, viste der sig det mærkværdigste Phænomen paa Himmelen, som jeg nogensinde har seet. Der viste sig nemlig to klare og skinnende Legemer, det ene Nord og det andet Syd for Solen. De havde en Længde af henved fjorten Alen og dannede en cirkelformig Regnbue i en Afstand af omtrent halvfjerdsfjendstyve Alen fra Solen. I en tilsyneladende Afstand af noget over tredive Alen mod Vst var der en Lyskugle, som var ligesaa straalende som selve Solen, og i en temmelig lang Afstand Vest for samme viste der sig et hvidt, halv cirkelformigt Legeme, der naaede over Halvdelen af Horizonten, medens et andet af samme Slags gjennemskar det i rette Vinkler, hvilket frembød et storartet Skue. Det betragtedes som et stort Under af Passagererne ombord paa Dampstibet.

Sammenlign dette med Jødernes

Hjemsauling, med den almindelige Uro, der hersker i Europa, og som er hveri Dieblif færdig til at bryde ud i aabenbare Hændtligheder — samt med den Kjendsgjerning, at det Frihedstræ, der saalænge har blomstret i den republikanske Forbund i Amerika og beflyttet dets Sønner mod Despotismens haarde Svøbe, nu er saa stærkt rystet og allerede begynder at visne lig det forbandede Figentræ.

Hvilket Sprog taler dette til de Hellige? „Dploster Eders Hoveder, thi Eders Forløsning stunder til.“

Jeg fortsatte min Reise og samlede med de Hellige i Chester County i Pennsylvania, hvor jeg tilligemed Br. Barns arbejdede en Uges Tid, og under vort Ophold der tillagdes der Menigheden sex Sjæle. I Philadelphia prædike jeg ogsaa en Uges Tid og døbte tolv Personer. Jeg tog i Selstøb med Brødrene Snow og Barns hid til dette Sted, hvor vi holdt Forsamlinger to Dage efter hinanden og døbte sexten Personer. Jeg agter at vende tilbage til Philadelphia om nogle Dage, og haaber at træffe Brøder Page der, og efterat have holdt nogle Forsamlinger i denne Stad, fortsætte vi Reisen til New York for derfra at tage med et Skib over Havet.

Orson Hyde.

Natten den 28de havde Eldeste Heber C. Kimball følgende Drøm, som han selv har fortalt saaledes:

Medens en liden Greens Vel, hvilken vi havde organiseret i London, laa mig meget paa Hjertet, begav jeg mig til Hvile og havde følgende Drøm:

Det forekom mig, at vi vare isærb med at grave en Brønd paa et høit Sted for at faae Vand, og efter at have gravet en temmelig lang Stund, stødte vi paa en ypperlig Kilde. Vi begyndte da paa at bortkaste Gruset, saa at den kunde komme til at spruble frit, men førend vi

vare færdige dermed, forlode vi tilfældigviis vort Arbejde for en liden Stund, men da vi atter vendte tilbage for at fuldende det, fandt vi Brønden med Flid opfyldt med Sand, og da alle vore Forsøg paa at stæffe den bort vare frugtesløse, ansaae vi det for bedst at vælge en anden Plet paa et lavere Sted, og der vare vi heldigere. Da vi vendte tilbage til London, erfarede vi, at min Drøm fuldkommen var gaaet i Opfyldelse, idet vi maatte forstæffe os et nyt Forsamlingssted i Varretts Academi i King Square, Goswell Road, da vort forrige Lokale var blevet lukket for os.

Tirsdag den 29de. Eldesterne C. Kimball og George A. Smith forlode London for at tage til Manchester Conference.

Lørdag den 3die October.

Beretningerne fra en Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afholdt i Nauvoo i Hancock County i Illinois den 3die October 1840.

Conferencen aabnedes med Bøn af Præsident William Marks. Præsident Joseph Smith valgtes derpaa til at tage Præsidiet, og Robert B. Thompson bestilledes til Skriver.

Et Brev fra Eldesterne Bent og Harris og et fra Eldeste John C. Page bleve derpaa oplæste af Skriveren, hvilke Breve indeholdt meget gode Efterretninger angaaende ovennævnte Brødres Mission.

Efter Forslag blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at ordinere dem, som ere blevne anbefalede til denne Conference til at ordineres, og at Jonathan H. Hale, Elifha H. Groves, Charles C. Rich, John Murdock og Simeon Carter bestilles til Medlemmer af denne Committee, og at de inden Conferencens Slutning indgive Rapport angaaende deres Foretagender.

Præsidenten fremstød og berettede, at

der var foretaget flere Overfald paa Beboerne i Nauvoo, og ansaae det for rigtig at udnævne en Committee til at udfinde de Skyldige og bringe dem for Domstolene.

Derefter blev der vedtaget, at Joseph Smith, Elias Higbee, William Marks, Winson Knight, William Law, Charles C. Rich og Dimick B. Huntington udnævnes til Medlemmer af denne Committee.

Efter Forslag blev der vedtaget, at Robert P. Thomson bestikkes til første Skriver for hele Kirken istedetfor George W. Robinson, der agtede at flytte til Iowa.

Da Eldste Page havde yttret Ønske om, at Conferencen skulde bestikke en Eldste til at præsidere over den Menighed, som han og Eldste Hyde havde oprettet i Cincinnati, blev der efter Forslag vedtaget, at Eldste Samuel Bennett bestikkes til at præsidere der.

Præsidenten stod derpaa frem og sagde, at det var nødvendigt, at der blev gjort Noget med Hensyn til Kirtland, saa at det kunde blive opbygget. Han udtrykte som sin Mening, at Brødrene fra Østen samle sig der, og sagde, at det var nød-

vendigt at bestikke Nogen til at præsidere over denne Stav. Ifølge et derom fremsat Forslag blev der vedtaget, at Eldste Almon W. Babbitt bestikkes til at præsidere over Menigheden i Kirtland, og at han selv vælger sine Raadgivere.

Conferencen sluttedes for en Time.

Ifølge Bestemmelse samledes atter Conferencen kl. eet Eftermiddag. Der blev givet de Brødre, der havde Noget at bemærke med Hensyn til passende Steder for Oprettelsen af Staver af Zion, Leilighed til at udtale sig. Eldste H. W. Miller sagde, at flere af Brødrene i Adams County ønskede, at der skulde blive oprettet en Stav i Maunt Ephraim i samme County, og fremhævede Stedets Fortrin med Hensyn til Agerbrug.

Ifølge Forslag vedtaget, at der oprettes en Stav af Zion i Adams County.

Da der var fremkommet flere Andragender angaaende Oprettelsen af Staver af Zion, blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at organisere Staver her imellem dette Sted og Kirtland, og at Hyrum Smith, Lyman Whight og Almon W. Babbitt udnævnes til Medlemmer af samme. (Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. Arbejdsstandsningerne i Paris synes at antage en epidemisk Karakter. Foruden Skræberne ville ogsaa Frisørerne, Barbererne, Skomagerne, Blikkenslagerne og Binkarbejderne ophøre at arbejde.

Ifølge de seneste Efterretninger vedvarer den krigeriske Stenning; flere Regimenter fra Algier skulle være kaldte til Frankrig, og de Afdelinger, der komme hjem fra Mexiko, skulle strax sættes paa Krigsfod. Der træffes alle Forberedelser til at mobilisere Artilleriet, og omfattende Hesteindkjøb have fundet Sted. Den yngste Aargang af Reserven — circa 40,000 Mand — er indkaldt til den 1ste Mai 1867 istedenfor til den 1ste Januar 1868, og Fæstningen Mekl bliver i disse Dage fuldstændig armeret.

3 Tilfælde af Krig skulle efterfølgende Generaler overtage Befalingen over 3 Armeecorps'er paa 80,000 Mand hver: Mac Mahon, Dverggeneral, Florey, Bazaine og Canrobert. Artilleritransporterne fra Vincennes til Ostgrændsen ere begyndte.

I et Telegram fra Paris af 18de April hedder det: Rustningerne tiltage. Patroner og Karbuser forfærdiges i stigende Mængde. Notestiftet mellem Paris og London er overordentlig livligt. Cavalariets Musikkorps ere afstafede, hvorved man har vundet 2,000 dresserede Cavaleriheste. Genieofficerer besøge Rhinlandene og de østlige Fæstninger. De militaire Klædefabrikker ere i Virksomhed Dag og Nat, og tusinde Feltkanoner ere rede til at føres i Marken.

O r i e n t e n. Den 18de dennes overgav Tyrkerne Fæstningen Belgrad til de serbiske Tropper. Den tyrkiske Besætning og Serberne vare opstillede i Paradeuniform, og Tyrst Michael oplæste det Ferman, hvorved Sultanen er gaaet ind paa at rømme Fæstningen.

Den diplomatiske Konflikt mellem Porten og det græske Cabinet skal være bleven skærpet ved en truende Note, som Porten har sendt til det græske Cabinet. Den græske Udenrigsminister Triupis har vel ikke direkte besvaret den tyrkiske Note, men udviklet sine Ansuelser derom i en Rundskrivelse til de græske Repræsentanter i Udlandet. Smidlertid fortsættes Kampen paa Sandia; nogle Smaafægtninger ere forefaldne i den sidste Tid, og den 29de Marts skal en fortvivlet Kamp i større Maalestok have fundet Sted paa Kurtulia, hvor 400 Tyrker bleve paa Pladsen.

„Nord. Allg. Btg.“ anfører som en Kjendsgjerning, at der foretages betydelige Rustninger overalt i Tyrkiet, men især ved den græske Grændse. Et Landeværn paa 20,000 Mand skal være kaldet til Vaaben, og Udsørelsen af Vaaben og Munition er forbudt. I selve Constantinopel frygter man ifølge l'Independance for, at der skal udbryde Uroligheder.

„Den tyrkiske Regjering,“ hedder det i et Telegram af 10de s. M. fra Constantinopel, „viser overordentlig Fasthed; Landeværnet strømmer til Fanerne.“ Fra græsk Side rustet man sig ligeledes med stor Iver; der er blevet forelagt Kamret Forslag til et Laan paa 25 Mill. Francs til militaire Diemed.

A m e r i k a. Fra Krigskstuepladsen ved La Plata berettes, at den nordamerikanske Mægling har den bedste Udsigt til at lykkes. Det hedder, at Marschal Lopez ønsker personlig at deeltage i en Fredscongres, som antages at ville træde sammen med det Første.

Blandinger.

De Forenede Staters Arme, circa 45,000 Mand, skal bringes op til 55,312 Mand, det i Loven bestemte Minimum. De Forenede Staters Flaade tæller for Dieblivet 294 Fartøier med 2,563 for det Meste særdeles svære Kanoner. Deriblandt 63 Pantserfibe, 6 Fregatter og 65 Liniefibe; 31 af disse Skibe ere over 2,500 Tons drægtige. Under Krigen talte Marinen 600 Skibe, af hvilke over 300 ere blevne solgte.

Den engelske Coffardislaade bestod, ifølge en Parlamentet fornylig forelagt Beretning, ved Udgangen af Aaret 1865 af 25,160 Seilskibe med ialt 4,845,142 Tons Drægtighed, og 2,708, tilsammen 821,731 Tons drægtige, Dampskibe, tilsammen 27,868 Fartøier af i det Hele 5,666,873 Tons Drægtighed med en samlet Bemanding af 249,696 Mand, hvilket giver en Forøgelse af Skibenes Antal med 131 Sktr., af Drægtigheden med 123,995 Tons og af Bemandingen med 4,375 Personer, hvilken Tilvæxt hidrører alene fra Dampskibene, medens derimod Seilskibenes Antal er aftaget. Hertil maae imidlertid lægges, som hjemmehørende paa Derne i Canalen, 919 Skibe af 93,436 Tons Drægtighed med 5,958 Mandes Besætning, og som hjemmehørende i de britiske Colonier m. v. 12,477 Fartøier med en samlet Drægtighed af 1,562,295 Tons og en Bemanding af 94,369 Personer, saa at altfaa det samlede Antal af Skibe, der ved Udgangen af 1865 horte hjemme i det forenede Kongerige eller dets Colonier eller Besiddelser, bliver 41,264 med ialt 7,322,604 Tons Drægtighed og 350,024 Mandes Besætning, hvilket er en Forøgelse mod Tilstanden ved Udgangen af 1864 af 397 Skibe, 219,343 Tons Drægtighed og i Bemandingen af 8,524 Personer.

Notits.

Christian William, en Son af Christian og Hebevig Christiansen fra Ephraim i Sanpete er død den 3die Februar d. A. Hans Fader er fraværende paa Mission i Danmark, og vi stole Deeltagelse i Forældrenes Tab.

Indhold.

	Side.		Side.
Johannes den Døber og Apostelen		Redaktionens Bemærkninger. (Om	
Johannes	225.	Emigration)	233.
Stephens og Catherwoods Reiser		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	234.
(fortsat)	228.	Nyheder	238.
Correspondance	231.	Blandinger	239.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Biderborg.

Trykt hos F. C. Bording.